

Sannheten om Argentina er trolig en annen enn hva NRK og avisene presenterer for oss

Verdensmesterskapet i fotball er forlenget forbi, og dermed har hetsen mot det anti-kommunistiske regime i Argentina dabbet noe av både i NRK og pressen. Kanskje er derfor tiden inne til en noe mer nøktern omtale av hva som har skjedd og skjer i dette søramerikanske landet som så mange av våre egne kamerater i sin tid søkte tilflukt i.

En grundig analyse av forholdene i dagens Argentina finner vi i den tyske «National-Zeitung», der journalisten Wilfred von Oven, bosatt i Buenos Aires, slår fast at de grusomme forhold som den røde geriljavegelse hadde skapt, nå på det nærmeste er overvunnet. Det er det som får det røde kobbel og alle deres leisvenner til å hyle som de gjør.

Kort fortalt er historien denne: Den nasjonale og sosiale peronistbevegelsen, som i sin tid så ut til å kunne skape bedre forhold i Argentina, var etter Juan Perons fall i mange år forbudt. I 1973 greide allikevel en peronist, dr. Cámpora, å bli valgt til president, og han kalte

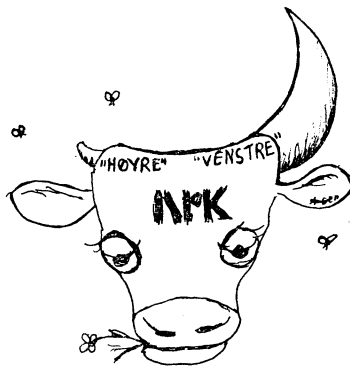
Peron hjem fra hans eksil i Spania. I mellomtiden hadde imidlertid kommunistene grundig infiltrert peronistbevegelsen, og det viste seg at dr. Cámpora var i hendene på disse kreftene. Det førte til at Peron avsatte ham og selv tok makten, samtidig som han klart tok avstand fra kommunistene og deres virksomhet. Etter dette satte den kommunistiske «Revolusjonære Folkehær» (ERP) og andre geriljaorganisasjoner igang voldssomme terror- og sabotasjeaksjoner som førte til store tap av menneskeliv. Peron døde som bekjent ganske raskt, og hans enke prøvet å fortsette kampen mot terrorismen. Det var hun imidlertid på ingen måte skikket til, og da forholdene ble helt umulige, ba hun de militære ledere om å overta. Det synes klart at disse ledere nå har klart å sette terroristene på plass.

Det som NRK og mesteparten av vår presse nå gjør, er etter beste evne å sverte de argentinske ledere som har klart å beskytte sitt folk mot terroristenes hensynsløse herjinger. Ville disse massemedia også stått på ter-

roristenes side om vi hadde opplevd lignende ting her i landet?

Kjernepunktet i von Ovens fremstilling blir bekreftet av en uttalelse vi fant i «Danske Tidende» for 15. juli. Der gjengis en uttalelse av formannen for den danske menighet i Buenos Aires, grosserer Ove Madsen:

«Jeg skammer meg over at være dansker, når jeg ser hvad danske journalister under Fodbold-VM har skrevet av svinagtigheter om Argentina. Kun løgn og bagvaskelse har det været. Argentina er igen et godt

Ærlig talt, hvordan kan man påstå at jeg er venstrevridd.

land at bo i for lovlidige borgere. Det sørger militæret for. En række forbrydere har fra fængslerne søgt at skabe sig international sympati ved at kalle deres ugerninger for «politiske handlinger». Som om politisk mord er finere end almindeligt mord. For mig er et mord et mord.»

Lignende syn er også kommet til uttrykk i norske aviser, men bare som leserinnlegg på beskjeden plass. Det er folk som kjenner forholdene i Argentina godt som protesterer mot ensretting og forvrengning, slik som f. eks. Astri Andresen i Aftenposten 21/7:

«Jeg er også argentiner, bosatt i Norge, og var på besøk i landet igjen i 1969 og sist i 1974. Jeg kunne selv konstatere den stadige forverringen som landet gjennomgikk. Sist jeg var der, mens den udugelige og korruperte Isabel Peron satt ved makten, var hele befolkningen i sjokktilstand p.g.a. all terrorvirksomheten og den stadig sviktende økonomi. Jeg kan trygt si at jeg aldri har truffet et mer ulykkelig folk. Jeg kjente knapt

igjen mine glade bekymringsløse landsmenn. Alle gikk og håpet på at noen snart ville gjøre et eller annet for å rette på forholdet. Like etter overtok Videla makten. At han var nødt til å vise en fast hånd ved opprydningen av landet, er noe enhver burde forstå er nødvendig i begynnerfasen. At han oppriktig mener å få landet på fote igjen og gjeninnføre demokratiet, er jeg ikke i tvil om. Å kalle ham diktator er sludder. Han holdt forøvrig en glimrende tale ved åpningen av verdensmesterskapet i fotball, men denne ble selvsagt ikke oversatt!

Jeg får stadig rapporter fra min familie der nede, og kan bare konstatere at befolkningen igjen er begynt å leve normalt, uten den stadige frykten for terrorhandlinger og uforklarlige bortføringer. Det argentinske folk har begynt å være glade igjen, og ser lyst på fremtiden.»

Vi ville sette pris på om noen av våre lesere i Argentina ville skrive til oss og fortelle om sitt syn på forholdene.

Peik

Cubanerne greier bare å holde byene i Angola

Er Arbeiderbladet på gli vekk fra det «rette» marxistiske syn på utenrikspolitikken? Ikke bare bringer regjeringsorganet store reportasjer om de mange flyktninger fra det røde paradiset i Vietnam, men en av bladets medarbeidere, Jan Stage, er til og med havnet i den oppfatning at ikke alt er helt bra med «befrieren» Agostinho Netos Angola, og at selv ikke kubanerne

greier å undertrykke det angole-siske folk. I en artikkel under overskriften «Afrika kan bli en hengemyr for Castro og hans soldater» skriver han (26/6) bl.a.:

«Det er en viss historisk ironi i at det kubanske ekspedisjonskorpsets situasjon i Angola viser visse paralleller til USAs Vietnam-erfaring. Vestlige iakttagere (Forts. side 6)

FORVRENGT OG TENDENSIØST OGSÅ OM BOLIVIA I NRK

Norsk Rikskringkasting er det norske folks vesentligste kilde til viten om andre land og folk. De som steller med programmene, burde føle dette som et meget stort ansvar, men isteden opplever vi gang på gang uhyre ensidige og forvrengte fremstillinger av forholdene i de land som ikke passer med arbeidernes oftest meget venstredreide oppfatninger. Regelmessig kom-

mer det i avisene protester mot slike programmer fra folk som er godt kjent i de land det gjelder, men hvor mange av lytterne og seerne er det som leser disse protester?

Et typisk eksempel på slike forvrengte programmer var fjernsynets utsendelse om Bolivia i begynnelsen av juli. Den 15/7 fant vi følgende protest i Aftenposten, og den synes vi

forteller såvidt mye om NRKs utpregede partiskhet at den bør leses av flest mulig:

Fredagskvelden den 7. juli var underskriverne samlet foran fjernsynsapparatet for å se programmet «Bolivia — et militærdiktatur får demokratisk ansikt». De siste 20 årene har alltid to eller flere av oss vært i Bolivia, (Forts. side 6)

FRA HVERDAGSLIVET I DET KRIGSHERJEDE LIBANON

Av Britt og Nabih Raad

Iløpet av de siste ni årene har vi vært i Libanon annet hvert år. I 1969/70 bodde vi i Beirut i åtte måneder. På grunn av borgerkrigen hadde vi ikke vært der i løpet av de siste fire årene.

9. juni i år reiste vi til Libanon. Vi var veldig spente på å se forandringene. På flyplassen var alt ved det gamle, bortsett fra at flyplassen var nesten tom for fly.

Vi ble av familien tatt med på rundtur i Beirut med en gang vi hadde sjekket ut. Den første forandringen vi kunne se var alt søppelet som formelig fløt overalt. Alt renovasjonsarbeid hadde opphørt i løpet av krigen. Langs gatene så vi bygning etter bygning med store gapende hull etter bomber, granater og geværkuler. Da vi nær-

met oss den nyere delen av byen med høye flotte blokkhus, som tilhørte de mer velstående, kunne vi se store klesvasker og mye annet skrot henge alle steder ut vinduer og hvor det ellers var plass. Vi ble fortalt at det var flyktninger fra de bombede områdene som har okkupert leilighetene som sto tomme etter at mange var reist ut av landet under krigen. Problemet for dem som kommer tilbake til landet er at det er nesten umulig å få disse okkupantene fjernet pga. at de oftest er godt bevæpnet.

Lenger borte, ved «Rauche», som engang var en vakker strandpromenade og tilhørte den eksklusive delen av byen, har det ene skuret etter det andre dukket opp og okkuperer hele fortauet. Dette

er små kjøpmenn som er blitt bombet ut av den gamle bydelen (basarene) og som for å overleve har satt opp sitt skur på et tryggere sted hvor handelen kan fortsette. Byen har ikke lenger det klare skillet mellom rik og en fattig bydel, fattigdommen finnes overalt. Videre bortover kom vi til de store luksushotellene. De står der utbrente og utbombet og ødelegelsene her er fullstendige. Nede ved havna møtte vi det tristeste synet. Hele bydelen var lagt i ruiner og så ut som en spøkelsesby. Det lignet Berlin under andre verdenskrig. Det eneste man ser her er soldater som ligger bak sandsekker med sine maskingevær og kulesprutere.

Førsteintrykket vårt var ikke særlig oppløftende.

Det vi så opplevde de tre ukene vi var der var sterkt preget av den spente situasjonen som eksisterte. Hver dag hørte vi skyting og eksplosjoner rundt i byen. Folk levde i stadig redsel for at nye kamper skulle utvikle seg, noe som de vi var i kontakt med var sikre på ville skje i løpet av nær fremtid. Årsaken til denne frykten er at de kristne ikke vil tolerere de syriske styrkene som er stasjonert i landet som del av den fredsbevarende styrken. Til tross for at de kristne i virkeligheten tilhører mindretallet i Libanon har de hatt makten i landet, denne har de mistet etter at syrerne kom til landet.

I alle store gatekryss, ved inngangen og utgangen til byene, på hustak og ellers vandrende i gatene ser man syriske soldater, tungt bevæpnet. Vårt første inntrykk var at de virkelig virket fredsbevarende for landet, men visse episoder vi var vitne til viste at de tildels kunne misbruke sin makt og i stedet skape frykt og usikkerhet. Blant annet var vi vitne til en episode der en mann ble dratt ut av bilen sin ved en sjekkpost, tatt med inn i et telt like ved veikanten og slått ned. Begrunnelsen for denne handlingen var at han hadde kjørt for fort, noe vi så han ikke gjorde fordi vi kom kjørende like bak. Feil identifikasjon brukes også som unnskyldning. Slike episoder skjed-

(Forts. side 7)